

ת"פ 49472/07 - מדינת ישראל נגד ארטיום שטנפר

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 18-07-49472 מדינת ישראל נ' שטנפר(עצי)

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיא

מדינת ישראל

מאישמה

נגד

ארטiom שטנפר

נאשם

החלטה

העובדות והבקשה

1. ביום 19.7.19 נגזר דין של הנאשם והוטל עליו עונש מאסר בן ארבע חודשים לrixci בדרכ של עבודות שירות בגין עונישה נלוות, שכלה בין היתר צו מב奸 וקנס בסך 5,000 ₪.

2. הנאשם הגיע ערעור על חומרת העונש וביום 19.11.19 הקל בית המשפט המחויז בעונשו וחתת עונש המאסר ב העבודות, הוטל עליו צו של"צ ותקופת המבחן הוארכה. יתר רכיבי העונישה נותרו בעינם.

3. ביום 19.12.3 נעצר הנאשם ומАЗ הוא עוצר במסגרת כתוב אישום נוספת שהוגש נגדו. לאורכך הגיע שירות המבחן בקשה להפקעת צווי השל"צ והמבחן. הבקשות הוגשו בתחילת בית המשפט המחויז, אך על פי הוראת עריכת הערעור הבקשה להפקעת צו המבחן הועברה לטיפולו ואילו הבקשה להפקעת צו השל"צ נקבעה לדין בפני עריכת הערעור. אציון כי בשל מצב החירום השורר במדינה בשל מגפת הקורונה, טרם נידונו בנסיבות אלו והדינום שהיו קבושים בהן בוטלו.

4. בין לבין הגיע הנאשם בקשה לביטול תוספת הפיגורים שהצטברה על סכום הקנס בשל אי תשלומו. בתחילת הוריתוי כי יש להגיש את הבקשה למרכז לגביית אגרות וקנסות (בשל קיומה של סמכות מקבילה וטיב הטענות שהועלו אותה עת) ואולם לאחר בקשה חוזרת אשר פירטה נימוקים נוספים, החלתי לדzon בה והוריתוי על דחיתה לגופה.

5. לאורכך, ביקש הנאשם כי ניתנת לו רשות ערעור על החלטתי וזאת בהתאם להוראות סעיף 69(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). המאשימה התנגדה בתחילת למתן רשות ערעור (ראה דין מיום 9.3.20) ואולם בהמשך הגיע הסגנור הודעה במסגרת ציון כי לאחר בחינה נוספת המאשימה מותירה הנושא לשיקול דעת בית המשפט.

6. סעיף 69(ג) לחוק העונשין קובע כי החלטה בבקשת לביטול תוספת פיגורים "ניתנת לערעור כהחלטה אחרת של אותו בית משפט בעניין אזרחי, אם ניתנה רשות על כך מאות נוון ההחלטה". מדובר בהוראה חריגה שכן החוק אינו מעניק לערכאת הערעור סמכות מקבילה ליתן רשות ערעור, אלא זו נתונה לערכאה הדינונית בלבד (ע"פ 3130/04 ג'בארין נ' מדינת ישראל (31.3.2004)). משכך, ההחלטה הערכאה הדינונית הדוחה בבקשת רשות ערעור היא סופית (בכפוף לחריג הצר של עתירה לבג"ץ). הדברים מקבילים משנה תוקף לאור כך שמדובר בהחלטה המסיימת את ההടיניות בנושא, וכי לא ניתן יהיה עוד להציג עליה.

7. ככל שידועתי מוגעת, אין למצוא בפסקה פירוט השיקולים שיש לשקל לזכור מתן ההחלטה אם ליתן רשות ערעור על ההחלטה הדוחה בבקשת לפטור מתוספת פיגורים. עם זאת, ניתן למצוא בדיונים לkrarat הצבעה השנייה והשלישית על סעיף 69(ג) הנ"ל את הדברים הבאים: "הסמכנו את ידיו של מי שנטן את ההחלטה הראשונה שישקהל אם המקרה ברור כל כך וחד ממשמע שאין מקום לטעון לנسبות סבירות או אם הוא רוצה לאפשר לואותו אדם שיסירב לפטור אותו מהתוספת שאולו יביא את עניינו פעם נוספת ואז יוכל להיות שאינסטנסיבית אחרת תפטור אותו" (**דברי הכנסתת**, 8 ינואר 1973, בעמ 1164).

8. משכך, אם סבור בית המשפט כי הבקשת לביטול תוספת הפיגורים אינה מגלה כל עילה, תיטה הcpf לעבר דחיתת הבקשת למתן רשות ערעור. אם אין מדובר במצב בו הבקשת אינה מגלה עילה, אלא ההחלטה בה היא תוצאה של הפעלת שיקול דעת והכרעה בין מכלול השיקולים השונים, על בית המשפט לשקל אם המקרה מצדיק מתן רשות ערעור. מבלתי למצות את מכלול השיקולים שראווי לשקל במצב זה, ברי כי יש לבחון את נימוקי הבקשת לפטור; את גובה הקנס; גובה תוספת הפיגורים שבמחלוקות; תוצאת ההחלטה הדוחה את הבקשת לפטור (הינו האם הבקשת נדחתה במלואה או רק בחלוקת); וקייםו או היעדרו של מאסר חלף קנס במקרה של אי תשלום הקנס והתוספת.

9. כמו כן, יש להביא בחשבון כМОון כי מדובר בהחלטה בערכאה ראשונה וכי אם לא ניתן רשות ערעור לא יכול הנאשם להציג עוד על החלטה זו, שכן לא מדובר בהחלטת שניים אלא בהחלטה לאחר פסק דין. נתון זה מוביל על עצמת הנימוקים שעל המבקש להציג לצורך קבלת רשות ערעור. ראו:

"בכל הנוגע למתן רשות ערעור על 'החלטה אחרת' שניתנה לאחר פסק דין ...דרושים תבוחנים ליברליים יותר. הטעם העיקרי לכך הוא, כי משניתן פסק דין, לא ניתן למקבשים הزادנות נוספת להציג על ההחלטה בעניינים, להבדיל מההחלטה אחרת שניתנה כהחלטת שניים. יתרה מכך, מדובר בהחלטות שמקבשי רשות ערעור מSEGIM עליון לראשוונה" (רע"א 19/7575 אמןון סמרה נ' מגדל אחזקות נדל"ן בע"מ (13.1.2020))

עם זאת, מובן שישקהל זה אינו אמר להביא למסקנה לפיה בכלל ניתן רשות ערעור, למעט במקרים חריגים יוצאי דופן. אציין בעניין זה, לשם ההשווואה, כי למרדף לגביית קנסות, אגרות והוצאות סמכות מקבילה לפטור מתוספת פיגורים שהתווסף בשל אי תשלום קנס (סעיף 5ג' לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995)

ובהתאם למצב המשפט החול כהום, על החלטתו אין אפשרות ערעור כלל, אף לא ברשות (למעט אפשרות עתירה לבג"ץ; ע"פ 4919/14 **שמעון אוזלאי נ' מדינת ישראל** (6.3.2017), סעיף 73(ג) לפסק הדיון).

מן הכלל אל הפרט

10. על רקע כללים אלו אבחן את בקשת הנאשם. oczywiście כי הנאשם לא נימק את בקשתו למתן רשות ערעור,>Zות טענה כי זו מוגשת על בסיס הטיעונים בבקשת המקורית ומשכך אפרטם בקצרה.

11. בבקשתו המקורית טען הנאשם כי לא קיבל את השוברים לתשלום הקנס ובשל כך שונש עבודות השירות עוכב עד סיום הליכי הערעור, סבר בעותות כי גם תשלום הקנס עוכב. כאמור, נימוקים אלו לא שכנווני לפטור את הנאשם מהתוספת הפיגורים. השאלה היא אם ישנה הצדקה להתריר מתן רשות ערעור על מנת שההחלטה תבחן על ידי עררכת הערעור.

12. גזר הדיון ניתן ביום 1.7.19 ונקבע בו כי התשלום הראשון ישולם עד יום 1.8.19 שאחרת תועמד מלאה היתה לפירעון מיד. עונש המאסר בעבודות שירות עוכב רק ביום 13.8.19 ומשכך, קשה לראות בנימוק זה טעם משכנע לאי תשלום הקנס במועד, קל וחומר כאשר לא נטען שמדובר בהסביר שנייה לנימוק על ידי עורך דין. גם בנימוק לפיו השוברים לא התקבלו אצל עורך הדיון קשה לראות הסבר סביר, לאור הזמן הרב שהחלף מאז מתן גזר הדיון ועד הגשת הבקשה והיעדר כל הסבר מדוע לא פנה הנאשם למזכירות - כנדרש - לקבלם. משכך, ספק אם הבקשה מגלה עילה לפטור מהתוספת פיגורים. לכך יש להוסיף כי מדובר בקנס בסך 5,000 ₪ בלבד שאין בצדו מאסר במקורה שלא ישולם.

13. עם זאת, בסופו של יום ראייתי להיעתר לבקשתה בשל הנסיבות הנימוקים הבאים: העובה שהבקשה נדחתה במלואה (הינו שלא ניתן אף פטור חלקו); האפשרות (גם אם אינה גבוהה) שערכאת הערעור תסבור אחרת; ועמדת המאשימה אשר אינה מתנגדת למתן רשות ערעור. אכן, עמדת המאשימה אינה נתונה המחייב קבלת הבקשה (בן נון וחבקין), **הערעור האזרחי** (מהדורה שלישיית), עמ' 240), אך בשים לב מהות העניין ומעמדה של המאשימה בנושא, ראייתי ליתן לכך משקל אשר ייחד עם יתר הנימוקים הביאוני להתריר רשות ערעור.

14. סיכומו של דבר, ניתנת רשות ערעור על החלטתי מיום 27.2.20 וזאת מתוך הקבוע בסעיף 69(ג) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ז ניסן תש"פ, 21 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.